

Hồi Thứ Ba Mươi Chín

TÌNH LANG THỊ VỆ

Chỉ ra lúc này, Huyết Diện Kim Cang đã ngồi dậy, lưng và sau ót dính đầy nước, hiển nhiên y đã hồi tỉnh nhờ nước lạnh từ trong động chảy ra. Nhưng điều đáng kinh ngạc không phải vậy mà Nhạc Nhạn Linh đã một chưởng đánh trúng chỗ trí mạng của y mà không chết.

Huyết Diện Kim Cang quay lưng về phía hai người, lại vì nội thương trầm trọng, hai người đến gần mà y không hề hay biết, tay trái vẫn không ngừng xoa vào chỗ thọ thương.

Thái Phụng Tiên Tử Mai Ngọc Sương đưa mắt nhìn Nhạc Nhạn Linh như trưng cầu ý kiến, phải giải quyết tình huống này như thế nào?

Nhạc Nhạn Linh tiến tới một bước, lạnh lùng nói:

– Các hạ sống dai thật!

Huyết Diện Kim Cang giật nảy mình, đứng phắt dậy quay lại, vì thọ thương trầm trọng nên không khống chế được bước chân, loạng choạng lùi sau ba bước, trừng mắt lạnh lùng nói:

– Không sai, tiểu tử ngươi thất vọng lắm phải không?

Nhạc Nhạn Linh cười khẩy:

– Các hạ có danh hiệu là Huyết Diện Kim Cang, nhưng lúc này sắc mặt các hạ trắng bệch, có lẽ thọ nội thương trầm trọng chứ gì?

Huyết Diện Kim Cang tuy ngốc nghếch, song vẫn biết không sao giấu được Nhạc Nhạn Linh, bèn thẳng thắn nói:

– Không sai, mổ quả là nội thương trầm trọng, nhưng nếu ngươi có hứng thú, mổ sẵn sàng hầu tiếp ngươi vài chiêu nữa!

Dứt lời liền bỏ cánh tay đặt ở chỗ thọ thương ra, thủ thế sẵn sàng ứng chiến.

Thật ra y tự hiểu rất rõ, công phu hoàn luyện của mình lúc này không sao vận dụng được, bất kỳ chỗ nào trên người mà bị trúng một chưởng của Nhạc Nhạn Linh cũng sẽ táng mạng ngay, nhưng vì cá tính ương ngạnh, không chịu cúi đầu nhận thua mà thôi.

Nhạc Nhạn Linh cười khẩy:

– Tại hạ bình sinh không bao giờ đánh chó lộn nước, miễn đi thôi!

Huyết Diện Kim Cang trợn mắt, tạt ngang hai bước, đứng chắn cửa động nói:

– Sao? Người dám mắng mỗ là chó lộn nước hả? Nào lại đây, hôm nay mỗ quyết thí mạng với người.

Thái Phụng Tiên Tử tiếp lời:

– Các hạ đứng còn không vững, động thủ thế nào được nữa? Nếu bốn cô nương nhận xét chẳng lầm, có lẽ hiện nội phủ các hạ khí huyết đã bị ách tắc, không vận chuyển được nữa, e rằng...

Bỗng bỏ dở câu nói nhìn Huyết Diện Kim Cang cười bí ẩn, chẳng hiểu là nàng cười cái gì.

Huyết Diện Kim Cang thấy nàng cười vậy liền chột dạ, tức giận quát:

– Tiểu nha đầu, người cười gì vậy hả?

Thái Phụng Tiên Tử nhìn Nhạc Nhạn Linh nhoẻn cười nói:

– Linh ca thật nhân từ, đã biết rõ tối đa nửa giờ nữa là huyết mạch y sẽ hoàn toàn bế tắc, một thân công lực bị phế. Linh ca thật là độ lượng, từ nay tiểu muội phải học tập mới được.

Nhạc Nhạn Linh thắc mắc thâm nhủ:

“Mình đã biết rõ từ lúc nào thế nhỉ?”

Nhưng không lên tiếng chỉ nhìn Thái Phụng Tiên Tử cười nói:

– Sương muội, ngu ca đã hiểu ý của muội rồi!

Đoạn nhẹ bóp tay Thái Phụng Tiên Tử.

Thái Phụng Tiên Tử nghe lòng ngọt lịm nhoẻn cười nói:

– Linh ca, trong mình tiểu muội có một loại thánh dược điều thương, có nên cho y uống không ?

Huyết Diện Kim Cang đang kinh hãi vì bị Thái Phụng Tiên Tử vạch trần nỗi lo lắng của mình, giờ nghe nói có thuốc chữa, hai mắt liền trở to hết cỡ, chân cũng không tự chủ liền tiến tới một bước.

Nhạc Nhạn Linh lòng dạ lương thiện thâm nhủ:

“Mình với người này không thù không oán, vì điều thương mà đã đoạt lấy vật mà người ta đã canh giữ nhiều năm, đã rất là không phải, lại còn đả thương người ta thế này, giờ ông ta chưa chết, đương nhiên là phải cứu giúp rồi.”

Đoạn bèn buột miệng nói:

– Sương muội hãy đưa cho ông ấy uống đi!

Thái Phụng Tiên Tử nghiêm mặt:

– Nhưng ông ấy phải chấp nhận tiểu muội một điều kiện!

Huyết Diện Kim Cang trở mắt:

– Điều kiện gì?

Thái Phụng Tiên Tử đưa tay chỉ Nhạc Nhạn Linh:

– Vĩnh viễn đi theo Linh ca của bốn cô nương.

Huyết Diện Kim Cang ngăn người tức giận nói:

– Làm tùy tùng của hắn ư?

Thái Phụng Tiên Tử nhạt giọng:

– Nói đúng hơn là thị vệ của Linh ca.

Huyết Diện Kim Cang mắt rục tinh quang cười vang:

– Ha, ha nha đầu, người là ai mà dám đặt điều kiện với mỗ hả? Ha, ha... miễn đi thôi.

Thái Phụng Tiên Tử nhướn mày:

– Bốn cô nương là Thái Phụng Tiên Tử. Thế nào? Không xứng đáng hả?

Huyết Diện Kim Cang bất giác lùi sau hai bước, buột miệng nói:

– Sao? Cô nương chính là Thái Phụng Tiên Tử đã đến đây theo lời nguyện khi xưa ư?

Dứt lời, bỗng cúi đầu trầm tư.

Nhạc Nhạn Linh thấp giọng:

– Sương muội, hãy đưa cho ông ta đi thôi!

Thái Phụng Tiên Tử dẩu môi:

– Không, nhất định không!

Nhạc Nhạn Linh nhướn mày:

– Mới vừa rồi Sương muội còn nói là sẽ nghe lời ngu ca, sao bây giờ lại không nghe lời?

Thái Phụng Tiên Tử giọng náo nùng:

– Tiểu muội có nhiều kẻ thù thế kia, tiểu muội không đi tìm họ thì họ cũng không buông tha cho tiểu muội. Do đó, tiểu muội sợ khi giao đấu với họ, Linh ca đột nhiên bệnh phát, tiểu muội không trông nom cho Linh ca được, vạn nhất...

Nhạc Nhạn Linh buông tiếng thở dài trĩu nặng:

– Sương muội, sống chết do số mệnh, hãy nghe lời ngu ca, cho ông ấy thôi!

Thái Phụng Tiên Tử râu rĩ:

– Linh ca, hiện bên ngoài cao thủ nhiều vô kể, tiểu muội van Linh ca mà!

Nhạc Nhạn Linh nhướng mày trầm giọng:

– Nếu Sương muội xem trọng ngu ca, hãy mau đưa cho ông ta.

Thái Phụng Tiên Tử ngẩng lên, chạm phải ánh mắt lạnh toát của Nhạc Nhạn Linh, bất giác nước mắt tức tưởi chảy dài, thò tay vào lòng lấy ra ba hoàn thuốc cỡ long nhãn, chậm bước đi đến trước mặt Huyết Diện Kim Cang, trao một hoàn ra nói:

– Hãy cầm lấy!

Huyết Diện Kim Cang đưa tay đón lấy, bỗng quỳ sụp xuống đất, hai tay đưa hoàn thuốc qua khỏi đầu nói:

– Xin tiên tử hãy nhận lại, Huyết Diện Kim Cang này chỉ là một võ phu, sao dám nhận hậu ân thế này?

Thái Phụng Tiên Tử lúc này đã đi đến bên cạnh Nhạc Nhạn Linh, nghe vậy ngoảnh lại, giọng lạnh nhạt nói:

– Các hạ biết tính bản cô nương, thuốc ấy tặng cho các hạ không phải vì các hạ mà là ...

Đoạn nào nùng quét mắt nhìn Nhạc Nhạn Linh.

Nhạc Nhạn Linh lòng hết sức bất nhẫn, nhẹ ôm Thái Phụng Tiên Tử vào lòng, nhẹ nhàng nói:

– Sương muội, hẳn là thuốc ấy hết sức quý báu, Sương muội giận ư?

Thái Phụng Tiên Tử thở thê:

– Linh ca bảo gì tiểu muội cũng làm theo hết!

Huyết Diện Kim Cang thấy Thái Phụng Tiên Tử không đếm xỉa đến mình bèn cao giọng nói:

– Nếu như cô nương cho Huyết Diện Kim Cang đủ tư cách hộ vệ cho vị công tử đó, thì mỗi uống hoàn thuốc này.

Thái Phụng Tiên Tử nghe vậy mừng rỡ nói:

– Nếu bản cô nương mà không nghĩ các hạ đủ tư cách thì cũng đâu có đòi hỏi điều kiện.

Huyết Diện Kim Cang giọng trịnh trọng:

– Điều kiện ấy cô nương cũng không chút giành phần hơn, nếu như điều mỗi nghe là đúng sự thật thì lệnh sư cả đời đi khắp thâm sơn cùng cốc, trải qua muôn vàn hiểm nguy, cứu tử nhất sinh mới có được ba hoàn Xích Long Châu, vậy mà cô nương chỉ đổi lấy một điều kiện nhỏ

như thế này.

Nhạc Nhạn Linh sững sốt buột miệng nói:

– Sao? Xích Long Châu ư?

Thái Phụng Tiên Tử dẫu môi thâm nhủ:

“Mới đây như là muốn ăn tươi nuốt sống người ta, bây giờ lại sững sốt thế này, rõ thật là...”

Đoạn lừ mắt với Nhạc Nhạn Linh ngẩng đầu lên nói:

– Các hạ uống đi!

Nhạc Nhạn Linh vội nói:

– Tại hạ không cần thị tòng gì cả!

– Linh ca!

Huyết Diện Kim Cang gật đầu:

– Phải rồi, mỗ võ công không bằng công tử, đương nhiên công tử đâu cần thu nhận mỗ.

Nhạc Nhạn Linh nghiêm giọng:

– Các hạ chớ hiểu lầm, ý tại hạ là giữa người với người không có tôn ty chủ bộc, chúng ta cùng là người trong giới võ lâm, không nên có sự phân chia chủ bộc.

Huyết Diện Kim Cang trở mắt nhìn Nhạc Nhạn Linh:

– Công tử nói thật chứ?

Nhạc Nhạn Linh sầm mặt:

– Tại hạ không bao giờ nói dối.

Huyết Diện Kim Cang cười to:

– Vậy là mỗ có quyền tự do lựa chọn chứ gì?

Đoạn vung tay ném Xích Long Châu vào miệng, sau đó xếp bằng nhắm mắt vận công điều tức.

Thái Phụng Tiên Tử nép sát vào lòng Nhạc Nhạn Linh, mãi đến lúc này nàng mới thấy nhẹ nhõm cả người.

Nhạc Nhạn Linh vòng tay qua lưng nàng, dịu dàng nói:

– Sương muội, chúng ta ra ngoài xem thử!

– Xem gì vậy?

– Xem họ có động tĩnh gì không.

– Ai vậy? Dao Trì Long Nữ ư?

– Có lẽ họ đã mở cuộc tấn công rồi đấy!

– À, nàng ta đẹp lắm!

– Ai đẹp?

– Dao Trì Long Nữ chứ ai.

Nhạc Nhạn Linh chột hiểu, khẽ nạt:

– Chớ nói bậy!

Hai người cất bước đi ra nhưng Thái Phụng Tiên Tử rất không hăng hái.

Nhạc Nhạn Linh ngoảnh lại nhìn, thấy Thái Phụng Tiên Tử đã tụt lại phía sau hơn một trượng, biết là nàng không muốn giúp những người kia, bèn lên tiếng dọa:

– Sương muội không chịu đi nhanh, lát nữa rét cánh vàng ở trên vách bờ ra thì khốn.

Thái Phụng Tiên Tử đã một lần khốn khổ bởi loài rét cánh vàng, nghe vậy liền kinh hãi kêu lên:

– Ô! Linh ca, hãy chờ tiểu muội với.

Đồng thời đã tung mình phóng nhanh ra, nhào vào lòng Nhạc Nhạn Linh, như thể đang bị rét cánh vàng đuổi theo vậy.

Hai người vừa ra đến ngoài cửa động, bỗng nghe bên dưới vang lên hai tiếng rú thảm khốc, cúi nhìn xuống, bất giác bàng hoàng sửng sốt, hồi lâu chẳng nói lên lời.

Thái Phụng Tiên Tử thấy vậy mừng nghĩ thầm:

“Phen này để xem các người còn hung dữ nữa không cho biết.”

Thì ra đất cỏ bên dưới đã bị nước lạnh từ trong động chảy ra ngập cao hơn tấc, trên mặt đất ngổn ngang mười mấy tử thi, không thấy có thương tích, bởi trên mặt đất không có chút vết máu nào.

Nhạc Nhạn Linh lẩm bẩm:

– Đó là người của Thiên Phụng bang chủ và Dao Trì lệnh, ngoài ra có lẽ là người đi theo lão tặc kia. Ôi, thật là tội nghiệp!

Bỗng, chàng lại kinh ngạc nói:

– Ủa, chỉ có mười hai đứa bé mà khiến họ khốn đốn thế này ư?

Chỉ thấy phía đáy cốc bên kia lúc này có mười hai đứa bé áo đỏ, mày thanh mục tú đang đứng thành nửa vòng tròn, mỗi người đều có một con rắn nhỏ màu xanh quấn trên đầu, không hề nhúc nhích như chạm khắc, và trên mình, trong tay áo cũng có rất nhiều độc trùng kỳ lạ, nhưng chúng thấy đều hoàn toàn bất động.

Phía bên kia, Thiên Phụng bang chủ và Dao Trì Long Nữ và Ngũ

Nhạc Thần Quân chia làm ba nhóm, đang vất vả đối phó với rất nhiều độc trùng tấn công từ ba đường, hai đường không.

Nhạc Nhạn Linh càng nhìn càng kinh tâm, giờ mới biết sơn cốc này đầy đầy độc vật, và mười hai đồng tử áo đỏ chính là người điều khiển chúng.

Bỗng, Nhạc Nhạn Linh cảm thấy trên cổ nhột nhột, liền ngoảnh lại nhìn, thấy Thái Phụng Tiên Tử đang hà hơi vào cổ mình, bèn khẽ nạt:

– Sương muội, đừng tinh nghịch.

Thái Phụng Tiên Tử nhoẻn cười:

– Họ đang vui đùa thế kia, Linh ca lo gì cho người ta chứ?

Nhạc Nhạn Linh mắt lóe hàn quang:

– Sao? Nhiều người chết thế kia mà Sương muội còn đùa được ư?

Thái Phụng Tiên Tử không dám đùa nữa, bởi Nhạc Nhạn Linh đã có vẻ giận, vội nói:

– Người ta chỉ nói đùa thôi mà!

Nhạc Nhạn Linh sốt ruột giậm chân:

– Tình hình rất là cấp bách, Sương muội hãy mau tìm cách cứu giúp họ.

Thái Phụng Tiên Tử tuy không ưa gì Thiên Phụng bang chủ và Dao Trì Long Nữ nhưng vì Nhạc Nhạn Linh, nàng chẳng thể không nghĩ cách trợ giúp, bèn hỏi:

– Linh ca, nhận thấy bên nào đang chiếm ưu thế?

– Đương nhiên là mười hai đứa bé áo đỏ rồi.

– Không sai, nếu muốn giải nguy thì phải trừ khử chúng trước.

Nhạc Nhạn Linh chạy mày:

– E chẳng phải dễ dàng, Dao Trì Long Nữ và Thiên Phụng bang chủ đều không phải người bình thường, dường như họ đã nhận ra, vì sao họ không xông tới chứ?

– Không phải người bình thường, vậy chứ là người gì?

Nhạc Nhạn Linh bóp mạnh tay nàng:

– Sương muội lại bắt đầu tinh nghịch nữa rồi!

Thái Phụng Tiên Tử bèn nghiêm túc nói:

– Phải biết, vấn đề chính là không xông tới được Linh ca đừng xem thường khoảng cốc địa nhỏ bé này, tiểu muội tin là tông chủ phái Mật

Tông đã phải tốn cho nơi này ít nhất cũng năm sáu năm. Trong sơn cốc cơ hồ thu tập hết tất cả độc vật trong thiên hạ. Khi xưa Trụ vương có Vạn Trùng trì, nghĩa là có đến hàng vạn loài độc vật trong hồ. Y thị đã đặt tên nơi này là Vạn Trùng cốc, vậy đã đủ biết độc vật nhiều đến mức độ nào.

Ngưng chốc lát, thấy Nhạc Nhạn Linh lắng nghe, lòng hết sức sung sướng nói tiếp:

– Họ sở dĩ bây giờ mới đến, hiển nhiên đã được suy tính từ lâu, nhưng lẽ ra họ không nên khinh suất dẫn theo nhiều thuộc hạ thế này. Giá mà họ chỉ đi hai người, bằng vào võ công của họ, không cần bận tâm đến kẻ khác, tuy mười hai đồng tử kia toàn thân đầy chất độc, dù không bị giết chết thì cũng không thể vẫy hãm được hai người.

– Sương muội bảo mười hai đồng tử kia toàn thân đều có chất độc ư?

– Linh ca không nhận thấy sao?

– Vậy những độc vật trên người họ đều là sống ư?

Thái Phụng Tiên Tử cười:

– Đương nhiên, không thì đâu đáng được gọi là Thập Nhị Độc Đồng? Họ chẳng những trong tóc trong mày đầy độc vật, mà thậm chí trong miệng cũng có độc vật, do đó mới đến gần giết chết họ, chỉ cần một chút bất cẩn cũng có thể cùng họ đồng quy tận.

Nhạc Nhạn Linh đưa mắt nhìn về dưới chân mày của mười hai đồng tử, quả thấy trên mày cũng bám đầy trùng đởm cỡ như con kiến, bàng hoàng nói:

– Vậy chúng ta bằng cách nào trừ khử họ được?

– Linh ca phải mạo hiểm.

– Nhưng dẫu sao cũng chẳng thể thấy chết mà không cứu.

– Vì hai nàng kia chứ gì?

Nhạc Nhạn Linh nghiêm giọng:

– Không được nói bậy!

Thái Phụng Tiên Tử thè lưỡi:

– Tốt nhất là hạ thủ từ phía sau lưng họ, nhưng sang đó bằng cách nào đây?

Thốt nhiên một giọng thô nặng nói:

– Mỗ biết có đường dẫn sang đó.